

Een maquette, niet meer dan een uitgerekte kubus van ragfijne, aan elkaar gelaste staafjes. Een hagelwitte expovloer waarop je alleen met stoffen slossen mag. Junya Ishigami weet wat puurheid is. Van bij het begin trekt hij je hoofd vacuüm. Leeg en transparant,

sche bezwaren. Zijn ontwerpen lijken wel vruchten van hypercreatieve brainstormsessies. Het zijn sublimaties van vrije gedachten, met één grondbeginsel: de architecturale regels op hun kop zetten.

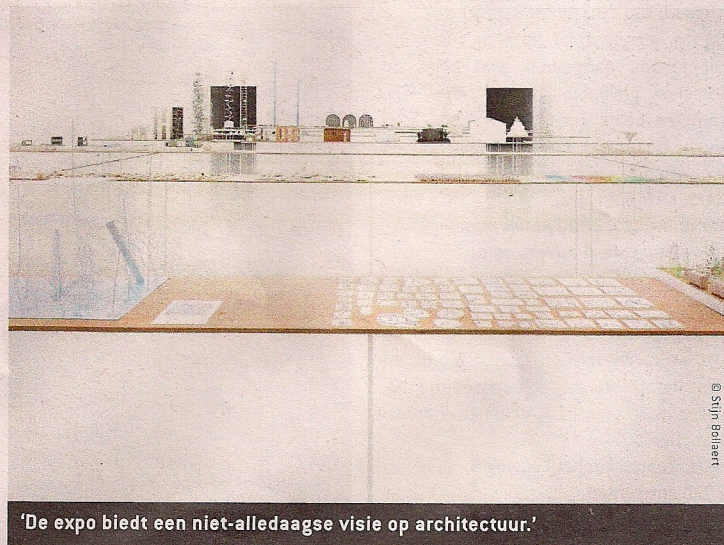
Architectuur komt bij Ishigami niet in de

► Ishigami speelt een heerlijk spel met onze denkbeelden

zoals de eerste maquettes die je te zien krijgt in *How Small? How Vast? How Architecture Grows*. Om dan de vrijgekomen plaats in te vullen met een onalddagse visie op architectuur.

Ongebruikelijk, dat is misschien een beter woord. Deze ontwerpen zijn nooit in realiteit uitgewerkt. Wat dacht je ervan om het hout op je vloer te vervangen door gras? En de muren door struiken? Of een woonst met zoveel verdiepingen dat je de zolder meteen kan inrichten als buitenverblijf. Op reis in je eigen huis, zo één keer om de twee weken. Wat als je het woord kookeiland nu eens heel letterlijk neemt? Nee, Ishigami trekt zich niets aan van prakti-

plaats van natuur. Hij doet eerder beide versmelten. Een stad is één uitgerekte netwerk van lange linten. Hij laat huizenrijen grote lappen land omzomen, als minuscule bermen die gigantische rijstvelden afdammen. Een restaurant? Hij maakt het minuscuul klein en zet het op een bergtop. Zo ondergaat het gebouw de grootsheid van de natuur waar het op staat, in plaats van het te willen beheersen. Een hoog appartementsblok snijdt Ishigami dan weer in stukken. Hij snijdt hier en daar ovalen uit de vloer, zodat een mug moeiteeloos van beneden naar boven vliegt. De binnenkant van de flat krijgt zo een onpraktische, maar wel organische dimensie. Dimensies die je

© Stijn Bollaert

'De expo biedt een niet-alldagse visie op architectuur.'

normaal alleen 'buiten' aantreft. Groot en klein, binnen en buiten, cultuur en natuur: we hebben er allemaal vaststaande voorstellingen van. Ishigami speelt een heerlijk spel met onze denkbeelden. Fris, net als een bries die waait door een huis zonder buitenmuren. En doet dat idee van de uitgesneden binnenvloeren je te veel denken aan de *Office Baroque* van Gordon Matta-Clark?

Geen probleem. Ishigami heeft in deSingel nog tientallen andere vondsten die op jou staan te wachten.

Z03/woord Ive Van Orshoven

**Nog tot 16/6.
deSingel, Desguinlei 25,
2018 Antwerpen.
Info: www.desingel.be.**